

بولتن کارگری

گروه کارگری سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)

شماره 17، 14 فوریه 2014

تاثیر جنبش فدایی در جنبش کارگری ایران

صادق کار

اشاره:

نزدیکی انتشار بولتن کارگری شماره ۱۷ با چهل و سومین سالگرد بنیانگذاری سازمان چریکهای فدایی خلق ایران و سی و پنجمین سالگرد انقلاب کم نظیر و مردمی ۵۷ و ماهیت کارگری بولتن باعث شدند تا یادداشت این شماره بولتن را به نقش کارگران فدایی که در راه سعادت، آزادی، رفاه زحمتکشان، عدالت اجتماعی و رفع تبعیض های مختلف در زندان های دو رژیم جان بر سر آرمان و پیمان نهادند و استواری و پایبندی شان را با هزینه جان های عزیزشان اثبات کردند و گرامیداشت خاطره آنان اختصاص دهیم.

یکی از ایراداتی که از طرف تعدادی از احزاب و افراد چپ، در نخستین سالهای فعالیت جنبش فدایی نسبت به این جنبش گرفته شده و در برخی پژوهشهای پس از انقلاب نیز این ایراد گرفته شده و از آن بعنوان ناکامی جنبش چریکی یاد شده، عدم نفوذ سازمان چریکهای فدایی در میان کارگران است. در یکی از این پژوهشها با ذکر آمار ترکیب ۹ درصدی کارگران در سازمان چریکهای فدایی خلق در سالهای پیش از انقلاب، این میزان بعنوان سند این ادعا ارائه شده است. اما واقعیت این است که چریکها هم به جلب کارگران توجه زیادی داشتند و هم تا اندازه معینی نسبت به سایر احزاب چپ، حتی در سالهای قبل از انقلاب در این زمینه به رغم کمی تجربه و ماهیت فعالیت شان موفقتر بودند. اگر این طور نبود سازمان های برآمده از جنبش فدایی و بخصوص سازمان اکثریت نمی توانست از همان آغاز انقلاب، به پرنفوذترین و تاثیرگذارترین نیروی چپ در جامعه و در میان کارگران تبدیل شود. آمار ۹ درصد گرچه با نگاه سنتی از کیستی کارگر در ترکیب اعضای

چریکها استخراج شده و مهندس، معلم، پزشک، کارمند و غیره را در این آمار وارد نکرده اند. در حالی که امروزه آنها را نیز جزء جنبش کارگری به حساب می آورند و از لحاظ تعدادشان در سازمان چریکها، پس از دانشجویان و فارغ التحصیلانی که هنوز وارد بازار کار نشده بودند، در مقام دوم قرار داشتند. ولی حتی وجود ۹ درصد کارگر در ترکیب چریکها را، در شرایطی که مدت کوتاهی از فعالیت آنها می گذشت، با در نظر داشت هزینه سنگینی که عضویت و حتی هواداری از چریکها در پی داشت و همه به آن واقف بودند، نمی توان نادیده گرفت. در کنار کارگرانی مانند اسکندر صادقی نژاد، کارگر تراشکار، و جلیل انفرادی، کارگر کارخانه پارس آمریکا، که هر دو از اعضای هئیت مدیره سندیکای کارگران فلزکار بودند و از همان ابتدا جزو رهبری چریکها بودند، و کارگرانی مانند منوچهر بهایی پور، کارگر شرکت تلفن، هادی بنده خدا، کارمند شهرداری، از اسکندر رحیمی، بهروز دهقانی، صمد بهرنگی، احمد فرهودی، جواد سلاخی، که همگی معلم و دبیر بودند، تا سیروس سپهری، شاهرخ هدایتی، غفور حسن پور که مهندس بودند، تا چنگیز قبادی، که پزشک بود، و همگی آنها در جریان فعالیتهای سالهای قبل از انقلاب چریکها جان باختند، در میان چریکها بودند و همه شان از طبقه کارگر و جنبش مزدبگیران به حساب می آیند. در میان فدائیان که در سالهای

قبل از انقلاب جان سالم به در بردند، همین تناسب را می توان یافت. ولی از این که بگذریم، موقعیت و محبوبیت چریکهای فدایی در میان مردم و حضور همین تعداد از کارگران در جنبش چریکی در روی آوردن انبوهی از کارگران و فعالان خوشنام و پرتلاش جنبش کارگری پس از انقلاب به صفوف فدائیان نقش مهمی داشت.

بهمین دلیل بود که فدائیان و هوادارانشان در سازماندهی اعتصاب ها و اعتراض های کارگری، در سازماندهی کمیته های اعتصاب، شوراها و سندیکاها، اتحادیه ها، تعاونی ها و دیگر نهادها نقش منحصر به فردی را در ماه های منتهی به انقلاب بهمن و پس از آن ایفا کردند. پس از انقلاب نقش فدائیان در جنبش کارگری و هدایت مبارزات کارگری باز هم افزایش یافت. فداییان در برگزاری پرشکوه روز کارگر در نخستین سالهای پس از انقلاب بیشترین نقش را داشتند. میتینگ صدها هزار نفره روز کارگر که به دعوت و بنام سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت) در میدان آزادی تهران برگزار شد، نمونه آشکار دیگری است از نفوذ جنبش فدایی و سازمان ما در میان کارگران در آن دوران. در راهپیمایی صد هزار نفره بیکاران از خیابان ابوریحان به طرف وزارت کار که مدتی پس از انقلاب برگزار شد، فدائیان و یکی از اعضای جوان چریکها بنام اسد در سازماندهی آن نقش اصلی را داشتند. متأسفانه رفیق اسد بعدها به روایتی در جاده شمال کشته شد و به روایت دیگری در زندان اعدام گردید. اعضا و هواداران سازمان ما از صنوف گرفته تا صنعت نفت در اکثر واحدهای تولیدی فعال بودند و در خیلی جاها در سطح رهبری شوراها، سندیکاها، تعاونیها و دیگر نهادهای کارگری و کارمندی قرار داشتند. کلاسهای کارگری که در نخستین ماه های پس از انقلاب توسط شعبه کارگری سازمان تشکیل شدند و به کارگران آموزش سندیکایی و مبارزاتی می دادند، در گسترش مبارزات کارگری و ارتقاء توانایی کارگران و سازمانگران آن نقش برجسته ای ایفا کرد. نشریه کار بواسطه حضور گسترده فدائیان در واحدهای کارگری، که برای آن خبر و گزارش می فرستادند، و بخاطر توجه سازمان به این جنبش در بازتاب مطالبات و جهت دهی به مطالبات کارگران نقش مهمی داشت و تیراژ آن در میان کارگران به سرعت رو به افزایش بود و در اکثر نقاط کشور توسط انبوهی از کسانی که در دوران انقلاب به فدائیان پیوسته بودند توزیع می شد.

مدت کوتاهی پس از انقلاب شعبه کارگری سازمان تحت مسئولیت و با ترکیب ورزیده ترین کادرهای آن روز که در مسایل کارگری و تئوریک مربوط به آن تسلط داشتند، تشکیل گردید. شعبه کارگری سازمان در طی مدت کوتاهی که سازمان فعالیت علنی و نیمه علنی داشت، در پرورش کادرهای کارگری سازمان از میان کارگران و در هدایت و راهنمایی فدائیان که در شوراها، سندیکاها و تعاونیها بعنوان نماینده توسط انتخاب شده بودند و جهت دهی اعتراض ها و مطالبات سندیکایی کارگران نقش چشمگیری داشت.

فدائیان جزو نخستین سازمان های چپ بودند، که پس از انقلاب، خواستار تصویب قانون جدید کار شدند و به همراه دیگر احزاب و سازمان های چپ کارزار وسیعی را حول تصویب قانون کار جدید و مترقی راه انداختند و نقشه تصویب پیشنهادی ارتجاعی و ضدکارگری تهیه شده توسط دارودسته مؤتلفه و احمد توکلی را از طریق بسیج کارگران نقش بر آب کردند و مانع تصویب آن شدند. به رغم هجومهای گسترده در سالهای ۶۳ تا ۶۵ و بازداشت صدها نفر از کادرهای سازمان، منجمله تعداد زیادی از کادرهای کارگری با نفوذ و سازمانگر، و کشته شدن عده ای از آنها در جریان فاجعه ملی کشتار زندانیان سیاسی در سال ۶۷، اما نفوذ سازمان در میان کارگران را نمی توان نادیده گرفت. رفقا سهیلا درویش کهن (سرور) کارگر کارخانه داروسازی هوخست تهران، محمد روشنایی کارگر پالایشگاه تهران، محمد تقی همجوار کارگر پالایشگاه تهران، علیرضا کیایی کارگر پالایشگاه تهران، خشایارسنجری (فرامرز) یکی از مسئولان شعبه کارگری و از نویسندگان مطالب کارگری نشریه کار، احمد تقی زینی مسئول شعبه کارگری جوانان سازمان، سعید طباطبائی مسئول شعبه کارگری کمیته ایالتی اصفهان و کارگر ذوب آهن، منصور دیانک شوری از اعضای شعبه کارگری سازمان، توفیق وثوقی از اعضای شعبه کارگری و عضو سندیکای کارگران چاپ و کتابفروشی و مسئول تشکیلات ناحیه غرب تهران در سال ۶۳، خلیل هوشیاری کارگر کارخانه در رشت، بندعلی مرادپور کارگر خیاط و عضو سندیکای خیاط و مسئول تشکیلات ناحیه مرکز تهران، حسین قائم نژاد کارگر خیاط، علی اصغر ضیغمی کارگر شرکت زامیاد، عباس جعفری کارگر جوشکار و از اعضای سندیکای فلزکار مکانیک تهران، صمد اسلامی مسئول کارگری تبریز، پرویز الهی مسئول کارگری قزوین و مسئول تشکیلات ناحیه مرکز تهران در سال ۶۲، خلیل لطف الله زاده، پرویز احیا از مسئولین کارگری تشکیلات شرق تهران، خلیل لطف الله زاده کارگر تراشکار شرکت ایران مارگو، ... از زمره صدها تن از فدائیان جانباخته ای بودند، که بخاطر دفاع از آزادی، عدالت و مبارزه پیگیرانه در راه حقوق کارگران و مزدبگیران جان بر سر پیمان نهادند. عده زیادی نیز پس از تحمل سالها زندان آزاد شدند و تعدادی نیز، منجمله محسن سجادی رئیس هیئت مدیره سندیکای خیاط، مدتی پس از آزادی از زندان فوت کردند.

یادشان گرامی باد.

جنبش کارگری و نقش آن در مرحله گذار از دیکتاتوری

بخش ششم

نیکلاس سارتوریوس و البرتوسابیو

بحران عمیق دیگری، غیر از بحران نفت (2)

نقاشی در ترسیم سالهای بحران اقتصادی اسپانیا

اوایل سال 1974 در بسیاری از کارخانه های ذوب آهن دیگر کسی اضافه کاری نمی کرد؛ اضافه کاری هم نبود که بکند. بسیاری از کارخانه ها و شرکتها کارگزارانشان را اخراج می کردند. گرانی کالاها و بالا رفتن هزینه مکالمات تلفنی تأثیر بسیار منفی در حساسیت کارگران نسبت به این وضع به بار آورده بود. وضعیت اقتصادی کشور واقعاً مبهم و نامشخص بود. مایر، وزیر مالیات اسپانیا در مقطع سال 1975 تا ژوئن 1976، و همراهان ایدئولوژیکش معتقد بودند که در این اوضاع پائین آوردن ارزش پزوتا منجر به یک مجموعه تغییرات خواهد شد که هیچ چشم انداز روشنی را به دست نمی دهند. اما او سرانجام چاره ای جز پائین آوردن ارزش پزوتا نیافت و شهروندان را با افزایش شدید قیمتتها و عواقب پیش بینی نشده ناشی از تورم مواجه کرد. در جدول زیر می توان تغییرات تورم را، که در اواخر سال 1975 دیگر به یک مرض اقتصادی تبدیل شده بود، تشخیص داد. در این جدول شتاب فزاینده تورم را به میزان 2 درصد و بیشتر در ماه های آوریل، می، سپتامبر و اکتبر سال 1976 می توان دید.

نرخ تورم در سطح ملی در فاصله سالهای 1975 و 1976

دسامبر 1975	20/23 درصد
می 1986	21/61 درصد
ژوئن 1976	22/60 درصد
سپتامبر 1976	23/50 درصد
اکتبر 1976	24/20 درصد

در چنین وضعی و با وجود چنین ارقامی، بروز درگیریهای حاد و سراسری شغلی دیگر ابداً تصادفی نیست. در سالهای قبل این پدیده کمتر دیده می شد و اعتصابات غالباً در بخشهای صنعتی در ایالاتی چون باسک و مادرید، رخ می دادند. نکته تازه در اعتراضات جدید انتقال آنها از یک بخش به بخش دیگر و از یک منطقه به منطقه دیگر بود.

اعتراض همه جا و همه اقشار، از کارگران "یقه آبی" و "یقه سفید" تا کشاورزان، اعم از آنان که طرفدار مبارزه در چارچوبهای قانونی بودند یا نبودند، را فراگرفته بود.

فرماندار شهر لریدا در خاطرات مربوط به سال 1974 خود می نویسد: "فعالیتهای اخلاصگراانه خاصه در کمیته های کارگری و تا حدودی هم در میان نیروهای ناسیونالیست کاتالونیا وجود داشتند". فرماندار ایالت لگرونیا می نویسد که "تقریباً تمام گروه های اخلاصگر در این ایالت منحصرأ به کمیته های کارگری وابسته اند. اما آنها را به هیچ وجه نباید دست کم گرفت. آخر آنها افرادی مقاوم و از نظر ایدئولوژیک، تعلیم دیده اند. ضمناً بین کمیته های روستائی و کمیته های کارگری هم روابط بسیار نزدیکی وجود دارد".

همین فرماندار ایالت لگرونیا اضافه می کند که "علی رغم پیگرد کمیته های کارگری، به هیچ وجه نباید نفوذ آنها را دست کم گرفت. در والنسیا 50 سازمان وابسته به حزب کمونیست وجود دارند". و فرماندار والنسیا هم تأیید می کند که

"با اطمینان می توان گفت که تنها گروهی که از بهترین سازماندهی و بیشترین تجربه و نیز از ارگانی برخوردار است که تمامی تحولات را از زاویه استراتژیک بررسی می کند، همان حزب کمونیست و خاصه کمیته های کارگری اند".

فرماندار ایالت سیورگرانیا معتقد است که "هنوز در این ایالت، و به خصوص در شهر پورتوینو، نشانه هایی از رادیکالیزمی دیده می شوند که ریشه در کمیته های کارگری دارند". او می افزاید: "کمیته های کارگری، حزب کمونیست و اتحادیه خلق گالیسیا، بدون شک همین ها گروه های اصلی اخلاکگر در کونته بگرا هستند. درست همین سازمانها هم هستند که در شهرهایی مثل لیون از بیشترین نفوذ و قدرت برای پیگیری اهداف شان برخوردارند".

فرماندار ایالت مالاگا هم می گوید که "حزب کمونیست از طریق ابزار قدرت اصلی اش یعنی کمیته های کارگری عمل می کند. کارگران در شهر قانی سندیکای دولتی را پس می زنند و به دیگر سازمانهای کارگری و خاصه به کمیته های کارگری روی می آورند. به این ترتیب مشکل نمایندگی کارگران روز به روز بیشتر می شود. بدون شک در شهر کانیس هم مارکسیستها حضور دارند و اهداف خود را با اشکال پیچیده ای در قالب خواسته های کارگری پیش می برند".

📖 اخبار خارجی

اعتصاب در بزرگترین کارخانه نساجی دولتی مصر

الاهرام آنلاین، 10 فوریه 2014

هزاران نفر از کارگران کارخانه دولتی پارچه و بافندگی مصر در شهر صنعتی محلا از روز دوشنبه گذشته، 10 فوریه 2014، با خواست افزایش حداقل دستمزد و پرداخت بن سالانه، دست به اعتصاب زدند.

اعتصاب کارگران کارخانه پارچه و بافندگی مصر در اعتراض به تأخیر دولت در پرداخت آخرین بخش بن سالانه به کارگران آغاز شده است.

اعتصاب کارگران در اعتراض به تأخیر دولت در پرداخت آخرین بخش از بن سالانه آنان آغاز گردیده است، اما کارگران همچنین خواهان تثبیت حداقل دستمزدی برابر یک هزار و 200 پوند مصر و کناره گیری فواد عبدل علیم، رئیس شرکت مادر کارخانه پارچه و بافندگی اند. این شرکت مادر بر تمام کارخانه های دولتی نساجی دولتی در مصر نظارت دارد.

اعتصاب را بیش از 10 هزار تن از کارگران شیفت صبح آغاز کردند و 2 هزار تن از کارگران شیفت شب به آنها پیوستند.

کمال ال فیومی، کارگری که پس از ایفای نقشی کلیدی در سازماندهی اعتصابات پیش از

سقوط حسنی مبارک به چهره شناخته شده ای تبدیل شده است، به الاهرام گفت: "به ما گفته شده بود که قسط آخر بن سالانه در عرض دو هفته پرداخت خواهد شد. اما هنوز از پرداخت خبری نشده است و رسماً هم توضیحی داده نشده است. به علاوه قرار این بود که با تصمیم نهایی شورای ملی برای تعیین دستمزدها، حداقل دستمزد کارگران این کارخانه نیز بر آن منطبق گردد".

عبدل علیم به الاهرام می گوید: "به زودی یک گروه اقتصادی در سطح وزارت در مورد پرداخت بن سالانه به کارگران تضمین خواهد داد و تصمیم رسمی در این باره را نیز اعلام خواهد کرد. تمام کارگران در بخش نساجی وابسته به دولت هم قسط عقب افتاده بن شان را دریافت خواهند کرد. کل آن 157 میلیون پوند مصر (بیش از 22 میلیون دلار) می شود".

سال گذشته کارگران در مورد سهم شان از سود کارخانه به این توافق با دولت رسیدند که سالانه مبلغی را به صورت قسطی دریافت کنند. قرار این بوده که این مبلغ به تساوی به همه کارگران شرکت مادر و نه فقط کارخانه پارچه و بافندگی مصر تعلق گیرد.

آخرین قسط بن سالانه بایست پیش از پایان سال نو پرداخت می شد. تا کنون سه قسط از چهار قسط سال گذشته پرداخت شده اند، که دو تای آنها در پاسخ به تحصن کارگران، یکی در اوت و دیگری در اکتبر، انجام گرفته اند."

کارگران شهر محلا در دلتای نیل سنت نیرومندی در حرکات سازمان یافته دارند و تا کنون به اعتصابات متعددی، چه پیش و چه پس از قیام 25 ژانویه 2011 دست زده اند. آنها موجی از اعتصابات را در سال 2006 و موج دیگری را در سال 2008 آفریدند و به چالشی مستقیم و علنی با رژیم حسنی مبارک برخاستند.

در سال 2008 شهر محلا به خاستگاه بزرگترین اعتراض ضدرژیم در دوران 30 ساله حاکمیت حسنی مبارک تبدیل شد.

کارگران فوراً به اعتصاب رأی ندادند

بی.بی.سی. انگلیسی، 7 فوریه 2014

در یک رأی گیری که در میان کارگران کارخانه ماشین سازی فوراً انجام شد، کارگران به اعتصاب رأی ندادند.

یکی از سخنگویان اتحادیه کارگری "اتحاد!" در این باره می گوید: "کارگران از حق دموکراتیک شان استفاده کردند و تصمیم گرفتند به اعتصاب دست نزنند."

او می افزاید: "با این حال بیش از یک هزار و 500 تن از کارگران رأی به اعتصاب دادند و مدیریت نمی تواند نگرانیهای آنان را نادیده بگیرد."

از آن عده از اعضای اتحادیه که در این رأی گیری شرکت داشته اند، 59 درصد مخالف و 41 درصد موافق اعتصاب رأی داده اند. این رأی گیری در میان کارگران روزمزد، که عمدتاً در خط تولید اشتغال دارند، در 6 واحد تولیدی مستقر در بریتانیا انجام شده است.

اکنون نمایندگان اتحادیه در تدارک دیدار و گفتگو با نمایندگان مدیریت شرکت فوراً اند.

موضوع رأی گیری برای اعتصاب، مطالبات اتحادیه برای تعهد مدیریت برای تأمین امنیت شغلی و بهبود شرایط بازنشستگی بود.

اتحادیه کارگران پیشتر اعلام کرده بود که "همیشه، وقتی شرکت فوراً در صدد کاهش پرسنل بر می آید، این کارگران اند که در خط مقدم قرار می گیرند."

اخراج آخرین گروه کارگران فیلیپینی "غیرقانونی" از عربستان

جده، 14 فوریه 2014

روز دوشنبه گذشته، با تأیید اخراج آخرین گروه از کارگران فیلیپینی در عربستان و انتقال آنان به "مرکز دیپورت"، چادرهای محل زندگی آنان نیز جمع آوری شدند.

کارگران فیلیپینی بدون مدرک در عربستان، نزدیک به یک سال در چادرها این "چادرشهر" به سر می بردند.

پس از اقدامات حاد مقامات عربستان سعودی علیه مهاجران غیرقانونی، ماه ها بود که صدها تن از کارگران فیلیپینی در عربستان سعودی، در جدال با گرمای کویری و هراس از دستگیر شدن و به امید جلب حمایتی، در بیرون از کنسولگری فیلیپین چادر زده بودند. این اردو، که در گزارشها به آن نام "چادرشهر" یا "شهر چادرها" داده شده، از آوریل سال گذشته در زمینی خالی در ناحیه رهاب جده برپا شده بود.

بیشترین کسانی که به این چادرشهر پناه آورده بودند، زنان و نوجوانان کارگر از ایالات شرقی و مرکزی فیلیپین بودند.

سرکنسول کنسولگری فیلیپین، اوریل نورمان گاریبای، اعلام کرده است که آخرین گروهی که برای اخراج از عربستان سعودی به "مرکز کل خدمات" فرستاده شده اند، شامل 91 تن است، که همگی مرد اند.

از ژانویه سال جاری تا کنون نزدیک به یک هزار فیلیپینی، به شمول کودکان، به "مرکز کل خدمات"، واقع در ال شمیسی، اعزام شده اند. دوره رسیدگی به قانونیت اقامت کارگران فیلیپینی در عربستان روز یکشنبه 9 فوریه به پایان رسید.

گاریبای همدل با دغدغه کارگران اعزام شده به مرکز نامبرده، دایر بر این که ممکن است آنان ماه ها در این مرکز نگهداری شوند، اظهار امیدواری کرد که کار صدور ویزای خروج سریعتر انجام شود، زیرا "این اقدام توسط مقامات عربستان صورت خواهد گرفت و نه توسط کنسولگری".

گاریبای در دیداری با کارگران سرگردان فیلیپینی به آنان گفت: "مدت اقامت شما در ال شمیسی بستگی به وضع مشخص هر یک از شما دارد، اما کنسولگری به کار هماهنگی با جوازات (اداره مهاجرت عربستان) ادامه خواهد داد تا کار برگشت تان به کشور تسریع شود".

به کارگرانی که محل کار رسمی شان را ترک کرده اند یا دارای موقعیت شغلی نامعلومی در عربستان اند، توصیه شده است که به کنسولگری فیلیپین مراجعه کنند.

📖 اخبار داخل کشور

رئیس اتحادیه کارگران پتروشیمی بندر امام:

رویه ضدکارگری ادامه دارد

نه تنها وعده حسن روحانی در مورد دستمزد متناسب با شان کارگران عملی نشد بلکه اظهار نظرهای معاونان وزیر کار در هفته‌های گذشته نشان می‌دهد مزد ۹۳ هم به شیوه مزد ۹۲ تصویب خواهد شد.

منوچهر یاراحمدی رئیس اتحادیه کارگران قراردادی و پیمانی پتروشیمی بندر امام با اشاره به وعده رئیس جمهور پیش از انتخابات مبنی بر افزایش مزد کارگران در سال جاری بر اساس نرخ تورم، به ایلنا گفت: با وجود آنکه مدیران عوض شده‌اند اما رویه دولت گذشته پا برجاست.

این فعال کارگری تصریح کرد: تا زمانی که دولت کارفرمای بزرگ باشد، رویه ضد کارگری‌اش تغییری نمی‌کند

رئیس اتحادیه کارگران قراردادی و پیمانی پتروشیمی بندر امام در ادامه این گفتگو با اشاره به شکایت شش تشکل کارگری از مصوبه مزدی شورای عالی کار در سال ۹۲ به دیوان عدالت اداری، افزود: کارگران بسیاری در سراسر کشور از مصوبه مزدی ۹۲ که برخلاف ماده ۴۱ قانون کار به تصویب رسیده بود به دیوان عدالت اداری شکایت کردند اما بعد از گذشت پانزده ماه از ثبت این شکایت، اعلام شده که شکایت این کارگران و تشکل‌های آنها هنوز بررسی نشده است.

وی با اشاره به شعار وزیر کار دولت روحانی مبنی بر صیانت از تشکل‌های کارگری، ادامه داد: نمایندگان کارگران از آغاز به کار دولت جدید به شدت تحت فشار قرار گرفته‌اند و بسیاری از آنها به جرم عدالت خواهی و دفاع از حقوق صنفی کارگران اخراج شده‌اند اما وزارت کار هیچ قدمی برای دفاع از آنها بر نمی‌دارد.

او افزود: متأسفانه با وجود حمایت همه جانبه بدنه جامعه کارگری از دولت یازدهم، پس از شش ماه از شروع به کار دولت جدید کار به جایی رسیده است که نمایندگان و فعالان مستقل کارگری شرایط فعالیت صنفی در دولت احمدی‌نژاد را بهتر از دولت یازدهم توصیف می‌کنند.

رئیس اتحادیه کارگران قراردادی و پیمانی پتروشیمی بندر امام در پایان اظهار داشت: با وجود آنکه کارگران به دلیل آسیب‌هایی که از دولت گذشته متحمل شدند از اصلی‌ترین حامیان مردمی رئیس جمهوری هستند، اما در این دولت مواردی با ارباب و تهدید مواجه بوده‌اند و به تبع، فعالیت‌های صنفی‌شان محدود تر شده است.

فسادی دیگر در سازمان تامین اجتماعی

۳۰ درصد از بیمه شدگان کارگران ساختمانی، کارگر نیستند

نزدیک به 30 درصد از کسانی که به عنوان کارگران ساختمانی از بیمه این صنف استفاده می کنند کارگر ساختمانی نیستند.

انجمن صنفی کارگران ساختمانی شهرستان پاکدشت اعلام کرد: بررسی های انجام شده در سال ۹۲ نشان می دهد که ۳۰ درصد از دارندگان کارت مهارت ساختمانی، در مشاغل ساختمانی مشغول به کار نیستند.

دبیر انجمن صنفی کارگران ساختمانی شهرستان پاکدشت با اشاره به شرط داشتن کارت مهارت برای استفاده از سهمیه بیمه کارگران ساختمانی، از اداره فنی و حرفه ای این شهرستان به علت عدم همکاری با تشکل های صنفی کارگران ساختمانی برای شناسایی کارگران واقعی از سوء استفاده کنندگان از سهمیه بیمه آنها انتقاد کرد.

محمد رضا سلطانی در این باره به ایلنا گفت: اداره فنی و حرفه ای شهرستان پاکدشت در صدور کارت مهارت فنی به استانداردهای تخصصی توجه نمی کند بطوری که در میان دارندگان کارت مهارت رشته های ساختمانی، افرادی به چشم می خورند که هیچ گونه تخصصی در صنعت ساختمان ندارند.

او با بیان اینکه اداره فنی و حرفه ای طبق ماده ۱۸ قانون بهبود مستمر فضای کسب و کار باید از افرادی که برای دریافت کارت مهارت فنی به این اداره مراجعه می کنند معرفی نامه انجمن صنفی مربوطه شان را بخواهد، افزود: این در حالی است که اداره فنی شهرستان پاکدشت حتی در یک مورد از کارتهای مهارت که برای کارگران ساختمانی صادر کرده است از انجمن صنفی استعلام نکرده و این موضوع هم اکنون هم برای انجمن صنفی و هم برای کارگران واقعی ساختمانی این شهرستان دردسر ساز شده است.

سلطانی با اشاره به اینکه آمار دقیقی از تعداد کارگران ساختمانی در این شهرستان وجود ندارد گفت: پاکدشت نزدیک به ۴ هزار کارگر ساختمانی بیمه نشده دارند که سهم قابل توجهی از سهم بیمه اختصاصی آنان با بی توجهی فنی حرفه ای به کارگران سایر مشاغل تعلق گرفته است.

طی ۱۰ ماه نخست سال جاری رخ داد:

مرگ ۵۸ کارگر در آذربایجان شرقی بر اثر حوادث کار

مدیر کل پزشکی قانونی آذربایجان شرقی از مرگ ۵۸ کارگر بر اثر حوادث ناشی از کار طی ۱۰ ماه نخست سال جاری خبر داد.

به گزارش دریافتی ایلنا، «بهرام صمدی راد» گفت: در بین حوادث کار سقوط از بلندی با ۴۸ درصد بیشترین و پس از آن اصابت جسم سخت، برق گرفتگی و سوختگی در رده های بعدی علت فوت قرار دارند.

وی اظهار کرد: در همین مدت تعداد مصدومان ناشی از حوادث کار ارجاعی به پزشکی قانونی استان ۹۹۶ مورد بوده که سال گذشته یک هزار و ۶۶ مورد بوده است.

صمدی راد خاطر نشان کرد: تعداد متوفیات ناشی از حوادث کاری در سال گذشته ۷۳ مورد و تعداد مصدومان ناشی از حوادث کاری در سال گذشته نیز یک هزار و ۳۷۱ مورد بوده است.

جلسه دوم دادگاهی کارگران برگزار می‌شود

کارگران پلی اکريل اصفهان به قید وثيقه آزاد شدند

احمد صابری، عباس حقیقی و جواد لطفی (شنبه ۱۹ بهمن ماه) با قید وثيقه از زندان دست‌گرد در ۱۳ کیلومتری شمال شهر اصفهان آزاد شدند.

۳ کارگر پلی اکريل اصفهان که در تاریخ ۲ بهمن ماه توسط پلیس امنیت شهرستان مبارکه احضار و بازداشت شده بودند.

یکی از نمایندگان کارگران با اعلام این خبر به ایلنا گفت: «احمد صابری»، «عباس حقیقی» و «جواد لطفی» (شنبه ۱۹ بهمن ماه) با قید وثيقه از زندان «دست‌گرد» واقع در ۱۳ کیلومتری شمال شهر اصفهان آزاد شدند.

وی ادامه داد: جلسه اول دادگاه این کارگران به همراه ۵ همکار

دیگرشان به نام‌های «صفایی»، «مسعود فتاحی»، «سیروس پیام‌منی»، «عقیل یزدانی» و «کیومرث رحیمی» که در تاریخ ۲ بهمن ماه از سوی پلیس امنیت احضار شده بودند، در شعبه ۱۰۲ دادگاه عمومی جزایی شهرستان مبارکه برگزار شد.

این نماینده کارگری با اشاره به حضور «کریم فروزان»، مدیر عامل کارخانه پلی اکريل اصفهان در این دادگاه به عنوان شاکی، گفت: جلسه دوم دادگاه کارگران پنج شنبه هفته جاری (۲۴ بهمن ماه) برگزار می‌شود.

در جریان ریزش آوار ساختمانی

۸ کارگر در پاک دشت کشته و زخمی شدند

در جریان ریزش آوار ساختمانی، چهار کارگر در دم کشته و یک کارگر دیگر در حین اعزام به بیمارستان جان خود را از دست داد.

دبیر انجمن صنفی کارگران ساختمانی شهرستان پاکدشت از کشته و زخمی شدن ۸ کارگر ساختمانی در این شهرستان خبر داد.

«محمد رضا سلطانی» با اعلام این خبر به ایلنا گفت: بر اثر ریزش آوار ساختمانی در حال ساخت در پاکدشت، ۵ کارگر کشته و سه کارگر دیگر با شدت جراحات به بیمارستان «زعیم» منتقل شدند.

این فعال کارگری با انتقاد از اینکه هیچ گونه نظارتی بر ساخت و سازهای ساختمانی این شهرستان وجود ندارد گفت: اخیراً شهرداری شهرستان پاکدشت، بدون توجه به شرایط قانونی برای واحدهای مسکونی قدیمی مجوز گسترش زیربنا از طریق افزایش طبقات موجود را صادر می‌کند.

او گفت: ساختمان مذکور نمونه یک ساختمان های قدیمی است که شهرداری پاکدشت با صدور پروانه ساخت برای این ساختمان باعث کشته و زخمی شدن ۸ کارگر شد.